

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **Y. W. T. S., S.**, so sídlom M., U. X., IČO: X., zastúpeného advokátom J.. E. K., so sídlom v K., G. X., proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky** (pôvodne Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky), Lazovná ul. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/223/13327-102621/2009/999523-r zo dňa 21. septembra 2009, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/146/2009-63 zo dňa 2. decembra 2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/146/2009-63 zo dňa 2. decembra 2010, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/223/13327-102621/2009/999523-r zo dňa 21. septembra 2009, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Michalovce č. 712/230/22356/09/Kun zo dňa 16. júna 2009, ktorým bola žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnických osôb za

zdaňovacie obdobie apríl 2006 až marec 2007 v sume 45 395,30 Eur a to podľa protokolu o kontrole správcu dane – DÚ Michalovce č. 712/330/17131/2009/Pást z 20. mája 2009.

Krajský súd posudzujúc nesprávnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 2 písm. i/, § 22 ods. 1 a § 24 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov a čl. 4 ods. 1 a čl. 11 ods. 5 ústavného zákona č. 23/1991 Zb. Listiny základných práv a slobôd a § 29 ods. 1 a 2 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 554,38 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietne a to z dôvodu, že vec bola po právnej a skutkovej stránke posúdená nesprávne. Namietal, že z ust. § 2 písm. i/ a § 22 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov vyplýva, že zákon priradzuje odpis majetku ako daňového výdavku k zdaniteľným príjmom daňovníka, pričom v danom prípade dal daňovník majetok do užívania iným daňovníkom – svojim subdodávateľom, ktorí tento majetok používali na výrobu pre žalobcu a z dikcie § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. vyplýva povinnosť vecnej súvislosti medzi výdavkom a zdaniteľným príjmom, pričom táto povinnosť za skutkových okolností tohto prípadu, podľa jeho názoru splnená nebola. Poukázal na ust. § 19 ods. 2 písm. n/ zákona č. 595/2003 Z. z., podľa ktorého je takto možné postupovať len v prípade ak slúži na zabezpečenie zdaniteľných príjmov daňovníka a súčasne aj daňovníka, ktorému bol poskytnutý a ak ide o poskytnutie majetku ktorý slúži na podporu predaja tovaru, služieb alebo výrobkov, ktorý tento majetok poskytol na priame využitie inému daňovníkovi. Podľa jeho názoru uvedená právna úprava jednoznačne upravuje daňové výdavky, ktoré možno uplatniť len v rozsahu a za podmienok ustanovených zákonom, teda ak ide o nosiče reklamy a podporuje predaj výrobku (tovar alebo služby) a všetky ostatné možnosti sú zo zákona vylúčené. Ak teda žalobca obstaral majetok, ktorý sám nevyužíval na zabezpečenie svojich príjmov, ale ho prenechal bezodplatne na užívanie inému daňovníkovi, ktorý s ním dosahuje zdaniteľné príjmy a nejde o prípad uvedený v § 19 ods. 2 písm. n/ zákona č. 595/2003 Z. z., potom odpisy tohto majetku nemôžu byť uznané ako daňový výdavok tohto daňovníka. Preto považuje právny záver prvostupňového súdu v tejto veci za rozporný so zákonom č. 595/2003 Z. z. a právny nález ÚS ČR č. II ÚS 438/01 z 2. októbra 2002 je na daný prípad neaplikovateľný.

Žalovaný namietal taktiež rozsudok vo vzťahu k neuznaniu 18 faktúr v celkovej sume 5 433 450,20 Sk za práve vykonané subdodávateľmi žalobcu a to spoločnosťami S. S., S., T. S., A., J. - E., S., S. pre nedodržanie ust. § 29 a § 15 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. Podľa žalovaného postupoval v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR, v súlade s ust. § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. a poukázal na ust. § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní, podľa ktorého daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom a na ust. § 15 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní, že žalobca mal povinnosť predkladať správcovi dane predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, pričom žalobca žiadne relevantné vysvetlenia nedoložil. Išlo hlavne o mzdové náklady, ktoré boli deklarované ako práce resp. služby za sviatky, a víkendové dni, stabilizovanie výnosov, motivačný bonus a pod., pričom tieto práce už boli raz zahrnuté do nákladov v cenovej kalkulácii za výrobu káblov, a preto vyvolali pochybnosti o pravdivosti a účelnosti nákladov. Žalobca nepreukázal, že by došlo k zvýšeniu produkcie káblov, resp. k zmenám finálnej dodávky pre odberateľov a tieto neuznal nie pre neexistenciu písomnej formy, ale pre nepreukázanie jej vierohodnosti. Žalobca už v protokole o kontrole nevedel bližšie špecifikovať a konkretizovať o aké navyše náklady sa jedná oproti Rámcovej zmluve a na základe akého podnetu boli uvedené náklady preplatené. A preto žalobca vedel, ktoré platby sú sporné už počas daňovej kontroly. Z toho vyplýva, že správca dane postupoval v súlade s ust. § 29 a § 15 ods. 6 ako aj § 15 ods. 11 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 8. februára 2011 na odvolanie žalovaného navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť a priznať trovy odvolacieho konania. Poukázal, že na odpisovanom majetku žalobcu, ktorý žalovaný neuznal ako daňový výdavok, boli vykonávané práce jeho subdodávateľmi, ktorí ich používali pri výrobe káblových zväzkov pre žalobcu. Poukázal, že žalobca neponechal bezodplatne do užívania inému daňovníkovi svoj majetok na podporu predaja, tovaru, služieb alebo výrobkov, ale poskytol ho na výrobu káblových rozvodov, z predaja ktorých dosahoval zdaniteľné príjmy, a preto tento majetok žalobca sám používa na zabezpečenie svojich príjmov. Pokiaľ išlo o neuznanie daňových nákladov z 18 vystavených faktúr, ktoré správa

dane vylúčil z nákladov žalobcu v kontrolovanom daňovom období, tak žalobca je toho názoru, že podľa dojednaných zmlúv za mimoriadne požiadavky sa považuje stav, ak by z dôvodu nedodania káblových zväzkov mala vzniknúť sankcia žalobcovi zo strany odberateľov. Ani podľa § 15 ods. 6 a § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní nemožno od daňovníka žiadať preukazovanie negatívnych skutočností. Taktiež poukázal na ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní, ktorý neoprávňuje daňové orgány vykladať úmysel konajúcej osoby inak, ako tento úmysel vykladala strana, ktorej bol určený. Taktiež poukázal na rozporný výklad ust. § 2 písm. j/ zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov pri vecnom súvisi s predmetným faktúrami u daňovníka v súvislosti z príjmami z predaja káblových zväzkov a výdavkov na ich výrobu, ktoré by nemali byť výdavkami na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov. Uviedol taktiež, že v protokole o daňovej kontrole žalovaný vymenoval preukázané kontrolné zistenia pri jednotlivých faktúrach, ktoré vylúčil z nákladov, a že daňovník nevedel bližšie špecifikovať a konkretizovať o aké náklady navyše ide oproti Rámcovým zmluva s jednotlivými dodávateľmi a na základe akého podnetu boli uvedené náklady preplatené, avšak v priebehu daňovej kontroly žalovaný neadresoval žalobcovi žiadnu výzvu, ktorou by mu zákonným spôsobom oznámil nejasnosti a nežiadal od neho vysvetlenia k otázkam, ktoré uviedol až v protokole o daňovej kontrole.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/13327-102621/2009/999523-r zo dňa 21. septembra 2009, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobným výmer Daňového úradu Michalovce č. 712/230/22356/09/Kun zo dňa 16. júna 2009, ktorým bola žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie apríl 2006 až marec 2007 v sume

45 395,30 Eur a to podľa protokolu o kontrole správca dane – DÚ Michalovce č. 712/330/17131/2009/Pást z 20. mája 2009.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správca dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 19 ods. 3 písm. a/ zákona o dani z príjmov daňovými výdavkami sú aj odpisy hmotného majetku a nehmotného majetku.

Podľa § 21 ods. 1 písm. a/ zákona o dani z príjmov daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky (náklady) daňovník účtoval, 1) výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané, a ďalej výdavky (náklady) na obstaranie hmotného majetku, nehmotného majetku (§ 22) a hmotného majetku a nehmotného majetku vylúčeného z odpisovania (§ 23).

Podľa § 24 ods. 1 zákona o daniach z príjmov daňovým výdavkom je výdavok (náklad) daňovníkom preukázateľne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo evidovaný v evidencii daňovníka podľa § 9 ods. 4. Ak výšku výdavku (nákladu) limituje osobitný predpis, preukázaný výdavok (náklad) možno zahrnúť do daňových výdavkov najviac do výšky tohto limitu. Ak výšku

výdavku (nákladu) limituje tento zákon, preukázaný výdavok (náklad) možno zahrnúť do daňových výdavkov len v rozsahu a za podmienok ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 25 ods. 1 veta prvá zákona o daniach z príjmov daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia s dosiahnutím, zabezpečením a udrжанím príjmov, aj keď o týchto výdavkoch (nákladoch) daňovník účtoval, výdavky (náklady), ktorých vynaloženie nie je dostatočne preukázané.

Podľa názoru najvyššieho súdu, bolo úlohou súdu v danom prípade posúdiť, či daňové orgány pri rozhodovaní v danej veci vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu pri vyslovení právneho názoru, či žalobca ako daňovník mohol do daňových nákladov zahrnúť odpisy hmotného investičného majetku vo výške 1 682 446,41 Sk, ktorý bezodplatne poskytol svojim subdodávateľom na uskutočňovanie výroby káblových zväzkov a či si do daňových nákladov mohol zaúčtovať 18 faktúr uvedených v protokole o kontrole, a o ktoré správca dane upravil výsledok hospodárenia podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v celkovej sume 5 433 450,20 Sk, ako cene dodaných prác (služieb).

Pokiaľ ide o vyslovenie právneho názoru krajského súdu, že daňovník si mohol do nákladov zahrnúť aj výdavky spojené s zaobstaraním hmotného investičného majetku, ktorý odpisoval, hoci tento majetok bezodplatne poskytol do výpožičky svojim subdodávateľom na výrobu káblových zväzkov, ktoré následne žalobca dodával svojim odberateľom, tak aj odvolací súdu sa v celom rozsahu s týmto názorom krajského súdu stotožňuje. Aj podľa odvolacieho súdu bolo i pri daňovej kontrole preukázané, že tento hmotný investičný majetok bol poskytnutý subdodávateľom žalobcu pre potreby a na zabezpečenie jeho príjmov pri výkone jeho podnikateľskej činnosti. Správca dane sám potvrdil, že predmetný hmotný investičný majetok používajú subdodávatelia žalobcu na výrobu káblových zväzkov pre žalobcu. Bolo výlučným právom žalobcu, keď sa rozhodol poskytnúť svoj hmotný investičný majetok svojim subdodávateľom, na výrobu káblových zväzkov pre jeho ďalšiu obchodnú činnosť. Preto si mohol, aj podľa odvolacieho súdu, uplatniť odpisy tohto hmotného investičného majetku sám a to v súlade s ust. § 21 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov.

Pokiaľ ide o sporných osemnásť dodávateľských faktúr, tak dospel najvyšší súd k záveru, že Daňové (správne) orgány oboch stupňov dostatočne zistili skutkový stav a správne vykonali dokazovanie v súlade s ust. § 29 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní.

Žalobca nevyvrátil žiadnymi ďalšími dôkazmi tvrdenia správcu dane, že uvedené náklady boli nad rámec predmetnej rámcovej zmluvy o dodávke a spolupráci s jednotlivými subdodávateľmi. Keďže žalobca ani pri prerokovaní protokolu o kontrole nevedel sporné tvrdenia preukázať a nevyvrátil ich ani v samotnej žalobe dospel odvolací súd k záveru, že v tejto časti je rozhodnutie prvostupňového súdu nesprávne.

Pre splnenie zákonných podmienok pre uznanie daňového výdavku a následne určenie správnej výšky základu dane nepostačuje ak daňovník deklaruje prijatie dodávky tovaru len preukázaním daňového dokladu – faktúry s predpísaným obsahom. Daňové doklady musia na jednej strane jednoznačne preukazovať prijatie zdaniteľného plnenia a na druhej strane je potrebné, aby bolo preukázané, že k prijatiu tovaru deklarovaneého v daňovom doklade reálne aj došlo a to nad rámec dojednaných rámcových zmlúv s jednotlivými subdodávateľmi. Pokiaľ nie sú splnené tieto hmotnoprávne podmienky, nie je možné konštatovať, že daňový subjekt preukázal rozhodujúce skutočnosti, ktoré mali vplyv na správne určenie dane.

V danom prípade, aj podľa názoru najvyššieho súdu, z obsahu administratívneho spisu ako aj z obsahu napadnutých rozhodnutí správcu dane a žalovaného vyplýva, že vo veci nebolo vykonané dostatočné dokazovanie, avšak žalobca nepredložil žiadne iné listinné dôkazy, resp. neoznačil iné dôkazy na podporu svojich tvrdení, že predmetné dodávky boli nad rámec dojednaných rámcových zmlúv s jednotlivými subdodávateľmi.

Najvyšší súd poukazuje na to, že predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného č. I/223/13327-102621/2009/999523-r zo dňa 21. septembra 2009, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobným výmer Daňového úradu Michalovce č. 712/230/22356/09/Kun zo dňa 16. júna 2009, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie apríl 2006 až marec 2007 v sume 45 395,30 Eur a to podľa protokolu o kontrole správcu dane – DÚ Michalovce č. 712/330/17131/2009/Pást z 20. mája 2009 ako celok, a preto nemohol potvrdiť len časť tohto rozhodnutia a časť tohto rozhodnutia zrušiť. Preto považoval za nutné potvrdiť zrušujúci rozsudok v celom rozsahu, hoci čiastočne z iných dôvodov, ako súd prvého stupňa.

Najvyšší súd sa preto čiastočne stotožnil s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli žalobcovi dodané nad rámec rámcových zmlúv a že žalobca tak v konaní neuniesol

dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní, že výdavky týkajúce sa úhrady predmetných 18 faktúr boli preukázateľne vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za čiastočne dôvodné, ktoré ale nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach podľa § 219 potvrdil, aj keď čiastočne z iných dôvodov ako krajský súd.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, hoci žalobca v odvolacom konaní úspech mal, ale náhradu trov odvolacieho konania v lehote podľa § 151 ods. 1 nevyčíslil a preto mu ich podľa § 151 ods. 2 OSP nepriznal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. februára 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská